

DE LINGVIS

Nominum verò illa quoq; , sive simplicia & derivata, sive composita, quæ etymologiam aliquam et significationem, ad ostendendum aliquam rebus insitam vim aut naturam continent, non immeritò aliquis naturalia dixerit.

*Dialectum
etiam quæ
dam deo-
rum.*

Plato etiam Diis dialectum quandam attribuit, conjecturâ ex somniis & oraculis factâ: & insuper ex dæmoniacis; ut qui non suâ, sed dæmonum inhabitantium dialecto loquantur.

*Item bru-
torum.
Elephantis*

Quin & brutorum suam esse dialectum censeat, quam ejusdem generis animantes intelligant. Nam cum elephas in cœnum illapsus clamaret, alius, qui aderat, hoc viso abiit, & mox cum grege elephantum reversus periclitantem servavit. In Libya quoq; ajunt scorpionem, si hominem ut feriat contingere non possit, abire & cum pluribus reverti, atque ita catenatim cohærentibus & demissis illis, hominem, cui insidiatur, ferire. Vnde conjicimus, bruta non aliquo nutu obscurius, neque aliquo corporis motu gestive, sed suâ potius dialecto, quæ voluerint inter se significando communicare. Fertur præterea de piscibus, si quis fortè lineâ attractus eâ ruptâ evaserit, nullum deinceps eo in loco per illum diem ejusdem generis piscem apparere, testis Clemens Alexandr.

Piscis.

inter

inter se co-
tradit in li-
Sed absur-
mens de b-
dialecto q-
quoque &
ta sit, mult-
fateamur

De Li-
to

A B
Æ
A
XV M ling
Æ
quentes
tecostes,
dem, quæ
Dionysiu
XII Ægyp
mnia oxyt
Pharmuthi
Thóth, Pa
psus Alexa

